

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 6Cpr/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613200500
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Szököl
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2013:6613200500.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec samosudcom JUDr. Jurajom Szököлом v právnej veci žalobkyne X. A., E. XX.XX.XXXX, I. P., X. U. proti žalovanému REALPLUS s.r.o. IČO:36039934 so sídlom Gemerská cesta č.1 Lučenec, zast. Y. A., E. XX.XX.XXXX, J. I. P., A. Č.S. XXXX/X v konaní o zaplatenie 765 ,18 Eur a prísl. takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 765,18 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej sumy od 12.09.2012 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd žalobu žalobkyne v časti o zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy od 30.11.2011 do 11.09.2012 zamietá.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Žalovaný je povinný zaplatiť na súdnom poplatku na účet Okresného súdu Lučenec 45,90 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa podanou žalobou sa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 765,18 Eur na tom skutkovom základe, že žalovaný, ako jej zamestnávateľ v roku 2010 neprispieval na stravovanie celkom za obdobie 10 mesiacov a za rok 2011 taktiež za obdobie 10 mesiacov. Takto počas obdobia týchto dvoch rokov nesplnil svoju povinnosť prispievať na stravovanie v rozsahu 765,18 Eur. Žalobkyňa uviedla, že sústavne sa domáhala u žalovaného zabezpečenia stravovania zamestnancov, taktiež hradenia príspevku na stravovanie v súlade s príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce. Obrátila sa aj na Inšpektorát práce Banská Bystrica a na základe vykonaného šetrenia tento úrad jej písomne oznámil, že nebolo zabezpečené stravovanie na pracovisku a teda boli preukázané skutočnosti uvedené v podnete.

Žalovaný vo svojom písomnom stanovisku uviedol(č.l.57 sp.zn.5C/79/2012) , že žalobkyňa pracovala u žalovaného s vedomím, že stravné lístky z dôvodu zlej finančnej situácie spoločnosti nie sú poskytované a budú poskytované v prípade zmeny hospodárskej situácie. V prípade, že jej takýto pracovnoprávny vzťah nevyhovoval, mohla kedykoľvek dať výpoveď. Žalobkyňa si nikdy nenárokovala tento príspevok. Žalovaný ďalej trval na tom, že nie je možné zaviazat' zamestnávateľa vyplatiť príspevok na stravovanie zamestnancovi v peňažnej podobe, pretože už potom nejde o príspevok na stravovanie v zmysle Zákonníka práce.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, splnomocneného zástupcu žalovaného, konštatovaním obsahu písomnej žaloby, pracovnej zmluvy uzavretej účastníkmi konania 08.08.2006, dohodou o skončení pracovného pomeru, písomného oznámenia žalovaného o počte odpracovaných pracovných dní žalobkyňou v rokoch 2010 a 2011 a dospel k týmto skutkovým a právnym záverom:

Žalobkyňa pracovala u žalovaného na základe pracovnej zmluvy uzavretej 08.08.2006 s dňom nástupu do práce 10.08.2006. Bola prijatá na vykonanie práce textilná pracovníčka-tkáčka. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú (č.l.3).

K ukončeniu pracovného pomeru došlo dohodou o skončení pracovného pomeru z 22.11.2011 ku dňu 30.11.2011 (č.l.44).

V roku 2010 žalobkyňa odpracovala u žalovaného 185 dní a v roku 2011 211 dní (č.l.57).

Zo zhodného tvrdenia účastníkov konania (č.l.42) vyplýva, že v roku 2010-2011 žalovaný, ako zamestnávateľ neposkytoval príspevok na stravovanie žalobkyne v počte dní, ako vyplýva z písomného stanoviska žalovaného.

Zo stanoviska splnomocneného zástupcu žalovaného pritom vyplýva, že v otázke príspevku na stravovanie nedošlo k žiadnej dohode medzi zamestnávateľom a zamestnancami, ale zamestnanci jednoducho zobrali na vedomie zlú finančnú situáciu žalovaného a neuplatňovali si príspevok na stravovanie.

Podľa § 152 odsek 1 Zákonníka práce, zák.č.311/2001 Z.z. zamestnávateľ je povinný zabezpečovať zamestnancom vo všetkých zmenách stravovanie zodpovedajúce zásadám správnej výživy priamo na pracoviskách alebo v ich blízkosti. Túto povinnosť nemá voči zamestnancom vyslaným na pracovnú cestu, s výnimkou zamestnancov vyslaných na pracovnú cestu, ktorí na svojom pravidelnom pracovisku odpracovali viac ako štyri hodiny. Povinnosť zamestnávateľa ustanovená v prvej vete sa nevzťahuje na zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zahraničí.

Podľa § 152 odsek 2 citovaného zákona, zamestnávateľ zabezpečuje stravovanie podľa odseku 1 najmä poskytovaním jedného teplého hlavného jedla vrátane vhodného nápoja zamestnancovi v priebehu pracovnej zmeny vo vlastnom stravovacom zariadení, v stravovacom zariadení iného zamestnávateľa alebo zabezpečí stravovanie pre svojich zamestnancov prostredníctvom právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá má oprávnenie sprostredkovať stravovacie služby, ak ich sprostredkuje u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá má oprávnenie poskytovať stravovacie služby. Nárok na poskytnutie stravy má zamestnanec, ktorý v rámci pracovnej zmeny vykonáva prácu viac ako štyri hodiny. Ak pracovná zmena trvá viac ako 11 hodín, zamestnávateľ môže zabezpečiť poskytnutie ďalšieho teplého hlavného jedla.

Podľa § 152 odsek 3 citovaného zákona, zamestnávateľ prispieva na stravovanie podľa odseku 2 v sume najmenej 55% ceny jedla, najviac však na každé jedlo do sumy 55% stravného poskytovaného pri pracovnej ceste v trvaní 5 až 12 hodín podľa osobitného predpisu. Okrem toho zamestnávateľ poskytuje príspevok podľa osobitného predpisu.

Podľa § 152 odsek 4 citovaného zákona, pri zabezpečovaní stravovania zamestnancov prostredníctvom právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá má oprávnenie sprostredkovať stravovacie služby, sa cenou jedla rozumie hodnota stravovacej poukážky. Hodnota stravovacej poukážky musí predstavovať

najmenej 75% stravného poskytovaného pri pracovnej ceste v trvaní 5 až 12 hodín podľa osobitného predpisu.

Podľa opatrenia Ministerstva práce, soc. vecí a rodiny SR číslo 110/2009 Z.z. s účinnosťou od 25.03.2009 sumy stravného pre časové pásma sú a/ 3,60 Eur pre časové pásmo 5-12 hod.

Podľa opatrenia Ministerstva práce, soc. vecí a rodiny SR č.533/2010 Z.z. s účinnosťou od 29.12.2010 sumy stravného pre časové pásma sú 3,80 Eur a pre časové pásmo 5-12 hodín.

V roku 2010 žalobkyňa odpracovala u žalovaného 185 dní počas ktorých bolo zabezpečené stravovanie na pracovisku. Suma stravného predstavovala 3,60 Eur pre časové pásmo 5-12 hodín. Zamestnávateľ t.j. žalovaný mal povinnosť prispievať na stravovanie v sume najviac 55% stravného poskytovaného pri pracovnej ceste pri trvaní 5-12 hodín, t.j.1,98 Eur na každé jedlo. Pri odpracovaní 185 dní to predstavuje sumu 366,30 Eur (1,98 x 185).

V roku 2011 suma stravného pri pracovnej ceste v rozpätí 5-12 hodín predstavovala čiastku 3,80 Eur. 55 % z tejto sumy predstavuje 2,09 Eur .Pri odpracovaní 211 dní nevyplatený príspevok na stravovanie predstavuje 440,99 Eur. Spolu ide o čiastku 807,29 Eur.

Žalovaná si z tejto čiastky uplatňovala sumu 765,18 Eur, preto súd rozhodoval len o tejto sume.

U žalobkyne neboli splnené podmienky vyplácania finančného príspevku v peňažnej forme v súlade s § 152 odsek 6, odsek 7 Zákonníka práce. Preto jej vznikol nárok na príspevok na stravovanie v súvislosti so zabezpečením stravovania zodpovedajúce zásadám správnej výživy priamo na pracovisku. Žalobkyňa však hradila náklady stravovania na pracovisku v celom rozsahu zo svojich finančných prostriedkov. Sumu takto vynaložených finančných prostriedkov je potrebné hodnotiť ako škodu na strane žalobkyne. K pojmovým znakom právneho vzťahu zodpovednosti za spôsobenú škodu patrí protiprávne konanie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Protiprávnosť konania žalovaného ako predpoklad zodpovednosti za škodu je preukázaná tým, že žalovaný nerešpektoval ustanovenia § 152 odsek 1,2,3,4 Zákonníka práce a konal v rozpore s týmto právnym predpisom. Škoda na strane žalobkyne spočíva v tom, že zo svojich finančných prostriedkov musela hradiť náklady stravovania počas pracovnej zmeny, hoci zo zákona jej vznikol nárok na príspevok na stravovanie.

Podľa § 192 odsek 1 Zákonníka práce , zamestnávateľ zodpovedá zamestnancovi za škodu, ktorá vznikla zamestnancovi porušením právnych povinností alebo úmyselným konaním proti dobrým mravom pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním.

Súd sa nezaoberal skúmaním otázky platnosti prípadnej dohody uzavretej účastníkmi konania ktorou by upravili otázky príspevku na stravovanie iným spôsobom ako vyplýva z ustanovenia § 152 Zákonníka práce. Zo stanoviska oboch účastníkov konania totiž vyplýva, že takej dohode medzi nimi nedošlo.

Žalovaný bol písomne vyzvaný na úhradu žalobkyňou uplatňovaných nárokov prevzatím písomnej žaloby žalobkyne dňa 11.09.2012 (č.l. 35 spisu 5C/79/2012) Nasledujúcim dňom, t.j. 12.09.2012 sa dostal do omeškania s plnením svojej povinnosti uhradiť žalobkyni uplatňovanú sumu, preto súd počnúc 12.09.2012 zaviazal žalovaného aj na znášanie úrokov z omeškania.

Podľa § 517 odsek 1 Občianskeho zákonníka, zák.40/1964 Zb. v znení zmien a doplnkov, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 odsek 2 citovaného zákona, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Výška úrokov z omeškania vyplýva z ustanovenia § 3 Nariadenia vlády SR číslo 87/1995 Z.z. v znení zmien a doplnkov.

O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že ich účastníkom konania nepriznal. Žalobkyni ako úspešnej účastníčke konania trovy v tomto konaní nevznikli.

Podľa § 2 odsek 2 zákona číslo 71/1992 Zb. v znení zmien a doplnkov, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však odporca nemá v konaní o rozvoде manželstva, o neplatnosti manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi.

Žalobkyni bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov celkom, preto povinnosť zaplatiť súdny poplatok z uplatňovanej a priznanej sumy prechádza na žalovaného, ktorý je preto povinný zaplatiť súdny poplatok na účet Okresného súdu Lučenec, ako vyplýva z výrokovej časti rozsudku.

Výška súdneho poplatku vyplýva z pol.1 písm.a Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy zákona č.71/1992 Zb t.j. 6% z ceny predmetu konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Lučenec, Dr.Herza 14, 984 37 Lučenec.

Podľa § 205 ods.2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vchádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 221 ods.1 súd rozhodnutie zruší, len ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo aj také dôvody neexistovali,
- j) je odvolacím súdom schválený zmier.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.